

економічних інтересів акціонерів компанії та інвесторів. Як правило, це суперечить досягненню максимально можливих коефіцієнтів нафтовіддачі. В той же час, збільшення нафтовіддачі і використання запасів – основна мета власника надр, тобто держави.

Сьогодні питання національної енергетичної безпеки стоїть дуже гостро, тому використання найсучасніших технологій, залучення обладнання та компетенцій світових технологічних лідерів, лібералізація внутрішнього енергоринку, диференціація рентних платежів, стимулювання геологорозвідувальних робіт, ринковий механізм доступу видобувних компаній до трубопровідних систем та сховищ – все це в комплексі дасть змогу наростити власний видобуток вуглеводнів в Україні.

Список використаних джерел:

1. British Petroleum: Fossil fuels to remain ‘dominant form of energy’ through 2035 / by Oil&Gas Journal editors // Oil&Gas Journal. – 2016. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ogj.com/articles/2016/02/bp-fossil-fuels-remain-dominant-form-of-energy-through-2035.html>

2. Розвиток газового сектору України в контексті Євроінтеграції // Центр Разумкова. – 2014. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.razumkov.org.ua/upload/1392037862_file.pdf

3. Гришаненко В. П. Наукові основи вдосконалення систем розробки родовищ нафти і газу / В. П. Гришаненко, Ю. О. Зарубін, В. М. Дорошенко, М. В. Гунда, В. Й. Прокопів та ін. – К. : ДП "Науканафтогаз" НАК "Нафтогаз України", 2014. – 456 с.

УДК:262.4: 331

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ РИНКУ ПОСЛУГ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

Л.С. Войтків, Н.І. Ящерицина

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: voitkiv@rambler.ru*

В даний час сфера нематеріального виробництва стає найпотужнішим якісно новим фактором економічного зростання, в тому числі розвитку і вдосконалення матеріального виробництва. Перетворення сфери послуг переважний сектор національної економіки з виробництва валового внутрішнього продукту і чисельності зайнятих можна назвати сервісної революцією. Розвиток матеріального виробництва в сучасних умовах неможливо без фінансових, юридичних, інформаційних, сервісних, транспортних, виробничих та інших видів послуг. Вони все сильніше

впливають на виробництво фізичних продуктів, особливо технологічно складних.

У сервісній економіці підприємства, насамперед, прагнуть підвищити ефект корисності шляхом більш повного задоволення специфічних потреб клієнта; корисність визначається характером використання та рівнем досконалості так званого сервісного продукту - самостійної послуги або системи, що об'єднує матеріальний продукт і відповідні послуги. Розвиток національного господарства, засноване на технологічному прогресі, об'єктивно сприяє зростанню сервісних послуг.

Для найбільш повного розуміння специфіки сервісних послуг, Динамічне зростання сфери обслуговування, лібералізація і глобалізація ринків послуг призводить до того, що різні види послуг набувають по відношенню один до одного взаємодоповнюючий характер, без чого сучасна сервісна діяльність стає неконкурентоспроможною. Сервісні послуги часто надаються в комплексі з додатковими елементами, що складають атрибутику обслуговування. При цьому основні послуги визначають профіль і спеціалізацію компанії-виконавця, а додаткові призначені для підвищення якості та найбільш повного задоволення клієнта.

Слід зазначити, що тут перед компанією встає досить складна дилема: з одного боку, необхідні стандартизація та автоматизація послуг, з іншого - їх індивідуалізація. Цінова конкуренція вимагає зниження витрат виробництва послуг. Звідси тенденція до постійної стандартизації та автоматизації на підприємствах. Однак завоювання переваг у витратах загрожує втратою особистих контактів з клієнтом. Щоб забезпечити прийнятність послуг і домогтися переваг профілювання в конкурентній боротьбі, сервісні компанії вдаються до модульним принципам формування сервісного продукту з урахуванням індивідуальних запитів клієнта. Незважаючи на застосування стандартних модулів, специфічні запити споживача задовольняються відповідно до його індивідуальних вимог.

Отже, праця працівників, залучених до виробництва тієї чи іншої сервісної послуги, суворо регламентується з метою забезпечення з'єднання різних процесів обслуговування. При цьому сервісні технології, задіяні на всіх етапах виробництва послуги, пов'язані між собою; виробничий цикл реалізації послуги протікає ритмічно, без затримок і труднощів. Кожен споживач охоплюється усіма видами обслуговування, передбаченими технічною документацією по даному виду послуг і закріпленими в певних вимогах.

Найважливіші теоретичні та практичні аспекти вивчення регіональної економіки - закономірності та особливості саморегулювання та державного регулювання економічних процесів в регіональному розрізі, в тому числі формування ринкового середовища, інвестиційного клімату та регіональних товарних ринків, а також питання розробки та реалізації комплексних програм

соціально-економічного розвитку - знаходяться на траєкторії економічної реформи. Викликана до життя потребами суспільної практики, розвитком сучасних виробничих сил і економічних відносин регіональна економіка, в свою чергу, покликана активно впливати на цей розвиток [3].

Територія - найважливіша складова частина національного господарства, утворена поєднанням первинних ланок суспільного виробництва - підприємств та їх об'єднань. Це дає підставу виділити вивчення пов'язаних із ними економічних відносин в окрему галузь дослідження. Серед них - регіональна економіка, яка грає важливу роль в раціональному використанні ресурсів Росії. Регіон являє собою підсистему соціально-економічного комплексу країни, відносно самостійну його частину із закінченим циклом відтворення і специфічними особливостями соціально-економічних процесів [4].

Одним з основних напрямків вивчення регіональної економіки є ринок споживчих послуг, який відіграє суттєву роль в економічному розвитку регіону.

На сьогоднішній день сфера сервісу - одна з найважливіших соціально-значущих галузей міського господарства, що розвивається стійкими темпами і надає населенню міста близько 600 різних видів послуг. Особливо важливим є визначення місця сфери послуг в розвитку територіального комплексу господарства.

Слід зазначити, що тут перед компанією встає досить складна дилема: з одного боку, необхідні стандартизація та автоматизація послуг, з іншого - їх індивідуалізація. Цінова конкуренція вимагає зниження витрат виробництва послуг. Звідси тенденція до постійної стандартизації та автоматизації на підприємствах. Однак завоювання переваг у витратах загрожує втратою особистих контактів з клієнтом. Щоб забезпечити прийнятність послуг і домогтися переваг профілювання в конкурентній боротьбі, сервісні компанії вдаються до модульним принципам формування сервісного продукту з урахуванням індивідуальних запитів клієнта. Незважаючи на застосування стандартних модулів, специфічні запити споживача задовольняються відповідно до його індивідуальних вимог.

Отже, праця працівників, залучених до виробництва тієї чи іншої сервісної послуги, суворо регламентується з метою забезпечення з'єднання різних процесів обслуговування. При цьому сервісні технології, задіяні на всіх етапах виробництва послуги, пов'язані між собою; виробничий цикл реалізації послуги протікає ритмічно, без затримок і труднощів. Кожен споживач охоплюється усіма видами обслуговування, передбаченими технічною документацією по даному виду послуг і закріпленими в певних вимогах.

Список використаних джерел:

1. Сенюк Ю.В. Просторово-діяльнісний розвиток територіальних громад: інноваційно-інвестиційні пріоритети стратегії розвитку міської агломерації / Ю. Сенюк. – К. : УАН, 2011. – 52 с.
2. Остафійчук Я. Пріоритети розвитку промисловості міста Києва / Я. Остафійчук // Національне господарство України: теорія та практика управління: зб. наук. праць – К. : Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України, 2009. – 320 с.
3. Польова І.М. Система залучення іноземних інвестицій в Україну в процесі глобальної сервісизації : дис. канд. екон.наук : 08.00.02 / І.М. Польова. – Тернопіль, 2008. – 256 с.
4. Пугачевська К. Організація і підвищення ефективності діяльності спеціальних економічних зон (за матеріалами СЕЗ України) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.06.01 «Економіка, організація і управління підприємствами» / К. Пугачевська. – Ужгород, 2003. – 21 с.
5. Іксарова Н. Зовнішня торгівля послугами як пріоритетний напрямок економічного розвитку в умовах глобалізації / Н. Іксарова // Економічні науки. Серія «Економічна теорія та економічна історія» : зб. наук. праць. – Луцьк : ЛНЕУ, 2008. – №5 (20). – 317 с.

УДК 658.152

**РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ
ІНТЕГРОВАНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ**

Войтків Т. І.

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
кафедра фінансів*

e-mail: voitkiv92@gmail.com

Лохман І. В.

ПАТ «Укртрансгаз»

Модель розвитку провідних економік світу поєднує ринкову організацію та орієнтацію на економічний інтерес виробництва з перевагами великого виробництва, при цьому формуються різноманітні інтегровані внутрішньогалузеві і міжгалузеві фінансово-виробничі структури.

Значно результативнішими і ефективнішими можуть стати інтеграційні механізми з боку суб'єктів господарювання, які ґрунтуються на розрахунку економічного ефекту та створенні економічного інтересу [1]. Для підприємств газового комплексу України з метою удосконалення економічних взаємовідносин, крім вертикальної інтеграції (напр. НАК «Нафтогаз України») є можливою і горизонтальна інтеграція, яка сприятиме внутрішньогалузевому